

První sníh

(Excerpt in Czech)

Translated by: Kateřina Honsová
Contact of the translator: honsovak@gmail.com

Strašlivý les zavál přes noc. Z vloček vyrostla bílá deka, obalila smrky a pokryla krajinu. Hružovíla vylezla z postele.

„Konečně!“ zvolala.

Vylezla z doupěte a vrhla se do sněhu. Křepčila, tancovala, pochodovala, smála se. Válela se a plácala sebou, dokud nebyla celá mokrá. Rozhodla se, že se teple obleče.

„Zima volá“ zavřeštěla ježkovi do ucha, zatímco si natahovala tlusté ponožky.

„Pojďme na sníh“ vesele zatřásla plchem.

„Ani náhodou!“ protestoval ježek.

„Nechce se mi“ zamumlal plch.

„Lenoši“ odbyla je a vrhla se do sněhu. Postavila se do středu lesa a vykřikla: „Juchuuu! Už sem zpátky a sníh je tadyyy.“

Nic se nepohnulo. Strašlivý les zůstal němý. Jako po vymření.

„Hej, kdo jde sáňkovat?“ zvolala.

Bylo to, jako by křičela do prázdné skořápky ořechu, všude ticho a prázdno.

„No nic,“ křikla do sněhu. Zaskřípala zuby a přemýšlela, že by plcha znova kousla. Tentokrát schválně! Ale radši si dvakrát odplivla a vymyslela si písničku, kterou zazpívala z plných plíc. Zvlášť hlasitě odzpívala poslední verš.

Chtím dvě mouchy
na sůl v louži
za krk jím hodím sníh,
jen lenoši jdou snít.

Zhoupla se na zasněžené větvi. Sníh padal a lepil se jí na tvář. Zachichotala se a zpívala dál:

Pozvu jednoho zajíce
na jedno shnilé vejce,
zkouluji ho ráda,
když nepůjde si hrát.

Odsákala k zajícům. Ale zaječice příkře řekla, že mladí zajíci dostali neštovice a nejdou nikam.

„No i neštovice můžou přijít“ odpověděla hrůzovíla, ale to už zaječice zabouchla dveře. Hrůzovíla si rozzlobeně odfrkla a kopl do zasněžené hromádky.

„Hej, proč to?“ se ozvalo zevnitř. Dírou vykukovala krtkova hlava. „Odkopla si mi střechu. Teď mi bude sněžit do nory.“

„Promiň, nevěděla jsem, že tu bydlíš,“ řekla Hrůzovíla, „jdeš se mnou na rybník?“

„V žádném případě. Právě se zabývám oslovinami. Každou zimu se jim věnuju. Už jsem jich nashromáždil hodně. Samé zajímavé věci. Teď musím popsat ještě stránku a půl. Tolik jsem si sám stanovil. Za den. Každý den, víš. Bohužel jsem svoje zdroje už vyčerpал. Když mi pomůžeš najít něco nového, tak půjdu bruslit.“

„Bruslit? Jupí“ vyjekla hrůzovíla „Jaké jsou ty osloviny? Kde je najdu?“

„Všude kolem jich je plno“ odpověděl krtk. „Obvykle zní docela chytře.“

Hrůzovíla se vydala k sově. Pro pomoc.

Brodila se sněhem a prozpěvovala si:

Pozvu jednoho krtka
na bonbón z mléka,
za krk mu hodím sníh,
nikdo nechce si hrát.

Brodila se a zpívala. Zahlédla kosa. Seděl pod smrkem a pozoroval okolí.

„Kuk,“ ho zezadu vylekala hrůzovíla.

„Málem jsem dostal infarkt,“ zaštěbetal pták. „Už jsem si myslel, že si kosice.“

„Nemáš něco pro krtkovy osloviny?“ zeptala se hrůzovíla.

„Samozřejmě,“ řekl kos. „Dřív jsem bydlel vedle jednoho chléva, plného oslů. To byl život plný barev, vůní, muziky, léta a vos. Ale s vosami to není jako s osly, kteří jsou moudrá i a vcelku rozumná stvoření. Vosy jsou neuvěřitelně lenošivé. Trčely v tom svém vosím hnízdě u stáje a když jsme si povídali s osly o vážných věcech, vždy tam strkaly svůj nos, proto jsem se přestěhoval sem, víš, ten les je stále zajímavý, i když to není ten hlavní důvod, že jsme sem s manželkou přišli. Manželka má příbuzné po celé zeměkouli, ale tady má nějakou starou vránu, dobrou přítelkyni její zesnulé tety, která sbírala stylový nábytek, ale pokud se zeptáš mě, kam se hrabou ty vypolstrované krámy na pohodlnou lavici.“

„No a co oslovina?“ zeptá se hrůzovíla.

„Hned ti řeknu nějakou oslovinu“ odpověděl kos, „ale teď, prosím tě, skoč k divočákovi. Tamhle u starého dubu čepuje horkou šťávu. Tak mi vyschlo v hrdle, že bych těžko pokračoval bez skleničky. Nejspíš kvůli zimě.“

A hrůzovíla se brodila ke starému dubu. Začaly jí zábst uši. Divočák postával u vozíku s hrncem, plným horké šťávy. Sem tam si dýchal na promzlá kopýtka.

„Mohl bys mi dát šálek šťávy pro kosa? Vyschlo mu v krku. Já potřebuju oslovinu pro krtka, aby mohl jít bruslit.“

„Dal bych ti, ale nemám naběračku. Stará se mi zlomila. Lišák slíbil, že mi udělá novou. Teď čekám. Už od léta.“

Hrůzovíla beze slov zamířila k lišákově dílně. V dílně se svítilo. Pod ním lišák civěl na napůl rozdělanou naběračku s packou v tlamičce.

„Nemůžeš si trochu pospíšit?“ se ho zeptala. „Chci jít bruslit, ale nemůžu, protože ... Ach, to není důležitý. Proč fňukáš?“

„Protože jsem se pořezal“ kvíknul lišák. „Bolí to.“

„Nejspíš potřebuješ náplast,“ odvětila hrůzovíla.

„Nejspíš,“ souhlasil lišák. „Liška ji má.“

Hrůzovíla se zase brodila sněhem k liščímu brlohu. Byla jí zima a sníh jí padal za krk. Tiše si broukala:

Odlákám lišku

na hezkou myšku,
za krk jí hodím sních
a kousnu ji do uší.

„Tvůj muž se pořezal,“ vysvětlila lišce. „Máš náplast?“

Liška, která uspávala liščátko, poprosila hrůzovílu, ať malého pochová, aby mohla jít hledat náplast. Jakmile zmizela, malý se začal kabonit. Hrůzovíla mu zazpívala ukolébavku, kterou hrůzovílám, když byly přes den hodné, večer zazpívala prababička, mezitím popotahovala dýmku tabáku:

Teď na prsty zapískám,
přes vrata trpaslíka zavolám,
na buben udeřím pro vítr zaskučím,
který tě odvane v černou noc.

Lišátko neusnulo. Oči otevřelo do široka a kouslo hrůzovílu do nosu.

„Zatraceně!“ zaskučela a šla ven, aby si bolavý nos shladila sněhem, ale ještě před tím, než zavřela dveře, jí malý utekl mezi zasněžené stromy.

„Vrať se!“ zaječela. Neposlouchal.

„Hned domů!“ zakřičela. Neposlechl.

„Maminka na tebe čeká!“ Ani to nepomohlo.

„No dobře,“ řekla hrůzovíla, „tak se budeme honit.“

Lišáčkův ocásek se zableskl jednou tady, potom tam. Teď u smrku, teď pod bukem. Hrůzovíla běhala, ale ve vysokém sněhu to bylo zatraceně těžké. Funěla a těžce oddechovala, dokud se lišáček hlavou nezabořil do kupy sněhu. Tehdy zaútočila a popadla ho za ocásek.

„A mám tě!“ stiskla maličkého k sobě.

Ale maličký kousal a škrábal a celkově se choval nepěkně. S velikým úsilím ho odtáhla zpátky do brlohu právě v okamžiku, kdy se liška vrátila s náplastí.

„Vidím, že jste se bavili ve sněhu,“ mile poznamenala liška a přitiskla liščátko k sobě. „To před spaním vždycky pomáhá.“

Hrůzvoila se vrátila s náplastí do lišákovy dílny. Lišákovi se zalepenou packou šla práce pěkně od ruky. Ale i přes to trvalo, než dokončil naběračku. Hrůzvoila ji odnesla divočákovi. Ten jí nalil sklenici horké šťávy, který kos vypil skoro na jeden hlt.

„Dobrá šťáva,“ souhlasně přikývl, „něco takového jsem pil -“

„Povíš mi teď o té oslovině?“ přerušila ho hrůzvoila.

„Pssst,“ ustrašeně pípнул kos a zatáhl ji do blízkého zeleného křoví. „Kosice jde.“

Kolem skákala kosice a volala kosa.

Hrůzvoila a kos se skrývali asi hodinu v tom křoví. Bylo to nepohodlné. Kapalo jim za krk. Konečně kosice odletěla.

„Teď už mluv, nebo...“ začala hrůzvoila luskat prsty, „ti vytrhám všechno peří.“

„Ani osel nejde na led podruhé,“ zaštěbetal kos a odešel.

Když hrůzvoila došla ke krtkovi, byla nesmírně unavená a hladová.

„Napiš si,“ křikla do krtiny, „že Ani osel nejde na led podruhé.“

„To je dobré,“ byl spokojený krtěk. „Už jich pár mám o oslech, ale tohle ještě ne. Počkej, najdu brusle a jdeme.“

„Pro dnešek mám zimy dost,“ řekla hrůzvoila, „jsem tak hladová, že se může stát, že bych snědla někoho s brýlemi a kožichem zároveň.“

Mezi stromy již polehával brzký zimní soumrak, když hrůzvoila unavená, hladová, všeho sytá a s promrzlými ušima kráčela domů.

„No ano,“ zamumlal na ní krtěk, „když ani osel nejde na led podruhé, je možná lepší, když my dva se tam nebudeme hrnout.“